

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Danmark, og det gør vi især på denne uddannelse, fordi vi har fået et så ringe optag.

Jeg kan således ikke anerkende ét eneste af hr. Hjortnæs' argumenter for, at vi skal have to tandlægehøjskoler her i landet. Jeg mener overhovedet ikke, der er kød på det ben.

Hjortnæs (S):

Nu er det jo ikke en debat, vi fører her i dag, men jeg kan til gengæld sige, at jeg ikke er enig med ministeren i de synspunkter, ministeren her har fremført. Men det værste er, at ministeren på den måde, ministeren her formulerer sig på, fortsat tilkendegiver, at en af tandlægehøjskolerne skal nedlægges, og dermed bevæger vi os i realiteten ind i en meget besværlig og pinefuld politisk proces.

Men før ministeren nu skrider til handling og måske beslutter, at en af de to tandlægehøjskoler skal lukke, vil jeg spørge ministeren, om han erkender følgende: for det første, at tandlægehøjskolen i Århus har den billigste uddannelse. For det andet, at tandlægehøjskolen i Århus har et udbygget samarbejde med det lokale erhvervsliv, og at et sådant udbygget samarbejde ikke eksisterer i København. For det tredje, at tandlægehøjskolen i Århus har opbygget en væsentlig indtægtsdækket virksomhed, som ikke kan fastholdes, hvis tandlægeuddannelsen nedlægges. For det fjerde, at tandlægehøjskolen i Århus er førende inden for visse dele af forskningen i tandsygdomme. Og for det femte, at tandlægehøjskolen i Århus har tilrettelagt en udvikling i uddannelsesforløbet, der gør det muligt at bevæge sig fra det mindre ambitiøse til det mere ambitiøse, men også sådan, at man kan stå af undervejs.

Jeg går ud fra, at disse kendsgerninger – og jeg opfatter dem som åbenbare kendsgerninger – også vil indgå i ministerens overvejelser.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tror, der er noget om samtlige de punkter, hr. Hjortnæs her har nævnt, men jeg vil gerne føje til, at der også er store kvalifikationer og store kvaliteter at hente på Københavns Tandlægehøjskole.

Hjortnæs (S):

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal opfatte det sidste, ministeren sagde. Det kunne i værste fald

opfattes, som om ministeren anser den rapport, han har modtaget fra et udvalg, for at være en seriøs rapport, der kan danne grundlag for ministerens beslutning.

Derfor vil jeg gerne sige til ministeren, at jeg ikke opfatter rapporten som grundig og seriøs. Tværtimod bærer den tydeligt præg af en intern magtkamp og politiseren. Hvor useriøs rapporten og flertalsindstillingen er, kan måske bedst illustreres ved at lave modprøven, og det vil jeg bede ministeren om at gøre. Prøv at tænke, at skolen i Århus havde ligget i København, og omvendt; ville man så have draget den samme konklusion, nemlig at det var skolen i Århus, der skulle nedlægges? Hvis ministeren tror, hvad jeg tror, at man ville have fastholdt, at det var skolen i Århus, der skulle nedlægges, og altså ikke den i København, så mener jeg, det er et klart udtryk for centralisme og københavneri, og det er præcis det, jeg mener er konklusionen på den rapport, ministeren har fået som grundlag for sin beslutning.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det vigtigste i rapporten er den brede enighed i udvalget om det, spørgsmålet drejer sig om i dag, nemlig enigheden om, at Danmark kan klare sig med én tandlægehøjskole uden skade for tandsundheden. Det er det afgørende i den rapport. Så er der mindretal og flertal, som muligvis kan være påvirket af regionale hensyn, og til disse mindretal og flertal vil jeg sige ligesom til spørgeren, at det naturligvis er argumenterne, der skal tælle, mere end om der nu lige var to stemmers flertal for den ene institution frem for den anden. Jeg kan altså forsikre spørgeren om, at det er argumenterne, der skal tælle, og ikke det geografiske tilhørsforhold.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 258

2) Til *fiskeriminister* af:

Hjortnæs (S):

»Hvordan vil ministeren sikre, at statens bidrag til fiskeudsætningsformål skal ske efter krone til krone-princippet?«